

08 — Гљивично обољење

У метричном систему који сам развио за градацију идиотизма код врсте Хомо, постоје два критична стадијума код којих је било какво излечење или разумна конверзација немогућа — то су случајеви оних рођених у Упсали и нарочито оних који су чланови комунистичке партије. Неко ће рећи да сам искључив, оптерећен предрасудама, али се до сада нисам преварио. Чињеница да сам рођен у Упсали, читаву ствар чини веродостојнијом.

Први пут сам је видео на великом платну биоскопа у Норчепингу. Бергман је открио њену бледуњаву, али привлачну и понекад разблудну еротичност коју је крила у свом праксителовски вајаном телу и артистичком бледилу даме. Надарен да препозна надареност, манастирски закукуљеним Еросом, пробуђеним у Њој, због којег сам пренебрегавао теозофско у његовим филмовима, створио је од дотичне Персоне култ тотемисан оријашким фалусом. Мој бог звао се Онан.

Предмет моје онаније биле су, годинама, студенткиње са Краљевског универзитета у Штокхолму, где сам био предавач на катедри за светску књижевност. Све док, приликом две досадне конференције у Норчепингу, међу које се увукло двочасовно опијање у бару, кратка шетња и напокон, одлазак у биоскоп, нисам видео Њу. Отрчао сам у хотел и мастурбирао дуго, не сазнавши јој име, али надајући се да њена глумачка судбина није зачета рођењем у Упсали.

Одувек сам тврдио да је Ингмар луд, као и цела та патетична генерација. Али, ако је снобовски режисер био умно поремећен, шта се могло рећи за мене, конзервативца, који се за филмовима једног опсенера поводио чак до најзабаченијих крајева Шведске, само да би тамо, у некој црвоточној биоскопској сали, оставио мрљу свог семена? Можда сам био болестан? Недијагностикована, та болест је мој злосрећни, понекад доброхотни усуд.

Стигао сам у Линкопинг у раним вечерњим часовима. Стајао сам у парку, наслоњен на дрво, пушећи, знојав, и чекао. У девет је почињала филмска пројекција, шведска премијера „Часа вука“, најновијег Бергмановог остварења. Она ће се појавити, можебити у хаљини припијеној уз тело, можда голих рамена, благо нашминкана, насмејана. Она. Утока мојих бујица. Утовљење мојих глади.

По околини се врзмала хистерична гомила младих, разуларена руља голишавости, деца марксизма, свакојаки гуруи, хушкачи на мир, заблудели нараштај који је своју јефтину младост прођердао поводећи се крилатицом „боље мртав него стар“, идолопоклоничка генерација окренута Гевари, Годару, Фројду. Излепљени плакати су сведочили зашто су ту — концерт „Мади блуза“.

„Здраво, пријатељу!“

Ко је сад овај?

Неки брадоња стоји преда мном, у одрпаном капуту.

„Идете на концерт?“

„Не.“

„А где идете?“

Овај мора да је из Упсале.

„У биоскоп.“

Одбауљао је тетураво, у пихтијасту дружину себи сличних наказа. Домунђавао се са неколицином клипана. Један од њих ми прилази, полунаги Патагон, длакав и савршено непропорционалан.

„Бергман је зло!“, намрштио се, усецајући у моје постојање црнорупу призму ништине.

„Не тиче ме се.“

„Ипак идеш да гледаш његов филм. И ти си зло!“

„Пријатељу, одјеби!“

„Слушај, ја сам из удружења љубитеља седме уметности „Фриц Ланг“. Морате сместа побећи из Линкопинга. Не смете погледати филм. Гледајте Буњуела. Буњуела, разумете?!“

Овај је дефинитивно из Упсале.

Трећи из те групице чудака, када сам већ намеравао да кренем ка биоскопској сали, пришао ми је коракком светитеља, смерно, мало заносећи сандалама на које је падала одора слична тоги, пребачена преко рамена и обавијена око струка.

„Брате, мој брате! Желиш ли да дознаш истину?“

Комуниста. Без поговора.

„Не!“

„Брате, узми ову печурку!“

Већ сам се покренуо, када сам на надланици осетио спужvasti додир плавог, благ титрај и шум печурке чији је топли, хрскави ваб дубоких шума, уронио у моје вене и преобразио ме, преплавио,

узјогунио ми крв. Из Индије је, из Пенџаба! чуо сам светитеља како виче за мнош.

Сала је била пуна, осветљења, набијена очекиваном ерупцијом звука, покретних слика, као клицом расуте страсти и јалове похоте, очекивала је протагонисте. И коначно, док сам гнездио седиште, појавили су се, најрпе Ингмар, мрачан, за њим и муза мог самозадовољавања, нуклеус моје бољке. Села је, извивши леђа и врат. Сала се замрачила.

После скоро два часа, светло је блеснуло, распаљивано аплаузима, честитањима, љубљењима. На месту где ме је додирнула плава гљива, осетио сам свраб, пуп новог, јеретичког блуда. Жилама ми је заколао црв баханалија, еквилибријум пожуде и мисли, сума свих страхова и тежњи, дипилон кроз који ћу, скоро обожен, проћи, као кроз пулисрајућу материцу магновења.

И тако смо се заволели, моја ругобо плава! Ровита јаја ми смо јели и отров лудих трава!

Не знам да ли сам лично на неког из Упсале када сам изговорио ове стихове, пробивши се до Ње кроз насртаје журналистичке гамади и угрушке блицева, али се окренула и погледала ме.

Ингрид, Ингрид Тулин, рекла је.

„Макс фон Сидоу“, пружио сам љигави длан.

„Ох! Заиста? Можда се знамо из неког филма?“, прихватила је шалу.

„Изненада ме јако сврби шака. Да ли перете руке, господине Сидоу?“

„Да ли сте били у Пенџабу, госпођице Тулин?“

„Не!“

„Желите ли да пођемо тамо?“

„Ако знате пут...“

Мочваре су топле, мрачне, орошене цватом зелених комараца и жалопојкама оштрих гавранова, оивичене забраном пуном сенки.

Милујем Ингрид. Додире миришу на плаво. Милује ме, храпаво. На надланици ми израста мала, небеска гљива, након ње, још две, на образима. Смеје се. Миришу! Из пупка ми ниче велика, глатка плавка, и она посеже руком за њом, чупа је, задајући ми крт бол, ставља је у уста, растапа је пљувачком, жваће и куша као еденску јабуку. Надражено непце бриди јој слашћу. Мммммм! Укусна је! Једи, мила, нуткам је. Бере другу, која ми расте из уха. Има укус васионе! Са Нептуна је, кажем. Зар није из Пенџаба?

Плав, мирисав као урин, прекрио нас је, прекривши рит. Месец се надуо, жив као беоњача, звонак. Са врха пениса берем зрелу, опору гљиву и мазим клиторис вољене, лижем га њоме, гурам је у бездано гротло њене женствености. Драги, сада сам бременита плавим!

Дојила ме је дуго, дуго, док се крвава Луна бранила од насртаја гнојног азура, зрелог као млеко.